

phonf. Perez de Lara in compendio vita hominis cap. 2. b. numero 105. Ioannes à Sande d. definit. 2. in fin. quorum potillimo fundamento confectim satisfaciam.

55 Ex quibus etiam cessat altera praefati argumenti pars; quod videlicet peioris essent conditionis Princeps, & Respublica, quam priuati; si illi aliter quam hi, inuicti priori conductori relocare cogentur pro pretio, ab altero conductore oblato, quod & ipsum de Ecclesia tradidit Vincentius de Franchis & alij proximè relati minus quidem rectè, nam cum in illis omnibus esset affectionis ratio, quæ in priuatis consideratur, & militet illa altera æquitatis naturalis, de qua in l. 2. §. item Paris. ff. de aqua pluua arcenda, cum vulgari, item interesse pecuniarij certioris, quæ in priuatis non æque procedit, ob damnum eis maius proveniens ex diminutione libertatis, quam pro affectione habent in locando vni potius quam alteri, iuxta superius tradita, in precedenti dissertatione lausius, non possunt vtique peioris conditionis ex eo dici, quod in locatione priuatorum dispositum, in illorum locatione non obseruetur, nam quæmadmodum * vbi eadem est ratio, eadem debet esse iuris dispositio L. l. l. ad l. Aquil. l. 1. a Titio 108. ff. de verbor. obligat. cum similibus, sic vice versa vbi diuersa est iuris ratio, iuris quoque dispositio debet esse diuersa, l. has actio 4. iuncta gloss. v. v. Secundo dicas, recepta à Bar. in princip. & num. 1. ac ceteris communitur ibi, & l. fin. vers. Separatum, ff. de calumniator. l. Papinianus 20. al. 21. ff. de minoribus, l. fin. vers. Qui verò iuncto vers. Cuius diuersitatis illa ratio est, ff. de ritu nupt. l. si ita scriptum 16. ff. de manumissis testam. l. si seruus 19. ff. de statu liberis, cum similibus, ex quibus sic pro regula tradiderunt vltra ordinarios vbiq; Antonius Butr. in cap. post translationem 1. numero 34. vers. Tu dic, de renouat. Tiraquell. in tract. cessante causa 1. p. num. 17. Euerard. in locis legalibus loco 18. à separatis & loco 78. à ratione legis stricta, vbiq; n. 1. vltra alios conceptos ab Aug. Barbosa axiom. 74. numer. 6. & axiom. 205. numer. 2. & in locis communibus argum. loco 37. à diuersis, Simone Vaz Barbosa, & Gabr. Alvarez ad axiomat. & loca iuris communia lit. R. illo numero 6. ad finem, hoc verò numero 19. & 20. Vnde etiam * non potest videri correctà decisio Textus in l. ne cui 32. Cod. de locato, per Text. in dist. l. congruit. 4. & in l. fin. Cod. de locat. prad. ciuil. lib. 11. cum in longè diuersis casibus, planeque distinctam, ac separatam rationem habentibus loquantur, maxime cum in dubio iurium correctio omnimò vitanda sit, l. si quando 35. Cod. de inoff. testam. l. vni. Cod. de inoff. dotib. cap. cum expediat 29. de elect. in 6. cum similibus idque planè voluerunt omnes sup. à nobis relati, sub numero 31. maxime Valasc. d. quest. 24. numer. 1. vers. Ceterum, & Parlad. differ. 109. §. 1. numer. 14. & 15. qui regulam constituunt ex dist. l. ne cui, eamque rectissime cum communim limitarij subiungunt in terminis dist. l. congruit, & d. l. finali.

58 Quam verissimam resolutionem Granatenfis Senatus me iudice amplexus est de mense Octobris an. 1631. in causa euacuationis domus aduersus Ioannem à Coeto, inquilinum ciuitatis Granatenfis motæ ex parte D. Ioannis à Najera, qui post lapsum tempus locationis, primo illi factæ, domum ipsam ab eadem ciuitate con-

duxerat, adeoque eius possessione sibi tradidit, illunquæ ab ea expelli ex iure à ciuitate cello contendebat, nam cum ordinarius iudex, neglecta rei allegatione, quod pro pretio ab altero oblato, quod & ipse obtulit, ei esset præferendus, nihilominus euacuationis, & expulsionis mandatum aduersus eum protulisset, nostrum ab illo pronouit Senatam, in quo id per supra dicta reuocandum duximus, Ioannem manutinentes in possessione, & conductione domus pro sequenti tempore, sub eadem pensione, jidemque conditionibus, quæ ab altero offerbantur, & is postea, vt cognouit, quo rem ageret cautius, domum eandem in emphyteusim vitalitiam à ciuitate accepit.

Tertio principaliter mouentur hi, quos 59 initio huius dissertat. retulimus ex decif. Tex. in cap. 1. de locato, vbi Portuensis Episcopi, Ap. Sedis legati confitituro approbat, scholaribus prohibens hospitiorum seu domorum conductionem in lesionem, vel præiudicium aliorum scholarium inhabitantium, nisi prius constitit, tempus conductionis, & habitacionis eorum elapsum, vel ipsi inquilini sum nouæ huic conductioni consensum præstiterint, atque ita per cum Text. volunt, inquilinorum hoc esse privilegium, vt dum ipsi voluerint in domo conducta remanere, non possit illa ab aliis concludi in eorum damnum, nempe pro eodem pretio, quo inquilini ipsam conductam habebant, vel etiam pro maiore, si idem ab illis pretium offeratur. Sed quis non videat, hoc ibi specialiter statutum esse in fauorem scholarium domos inhabitantium, dum in generalibus studiis ad Respublicæ proficiendum versantur, atque ita pœtibus indicatur ius commune dist. l. ne cui, in contrarium esse, vt sæpe diximus, quod & voluit gloss. l. i. verbo sub excommunicatione, in fin. apertius gloss. verbo locandi in d. l. ne cui 32. C. eod. titul. & verbo maneat, in fin. in d. l. fin. C. de locat. prad. ciuil. lib. 11. vbiq; communis, quam resoluunt Rebusus de privileg. scholar. princl. 9. Nicol. Bocar. decif. 115. num. 3. vers. Item fallit in magistris, Anton. Gomez tom. 2. var. c. 3. num. 5. vers. Secundò adde, Petr. Duchas reg. 213. ampliat. 3. vers. Idem est, Did. Perez ad l. 8. tit. 2. lib. 1. ordinam. verbo etudios, in princip. Aluar. Valascus, qui & inductionem negat dist. c. 1. de locato, in tract. de iure emphyt. 9. 24. num. 2. vers. Rufus, Vicent. Carocius de locato, 3. p. tit. debent. 9. 1. num. 10. Petrus Barbosa ad l. 1. ff. solut. matrim. p. 7. num. 51. vers. ult. Ioan. Parlad. in sequecent. differ. 199. num. 16. Anton. Cardoso in praxi iudicium, & aduocat. verbo locatio, num. 16. in fin. nouissimè Did. à Brito ad c. 1. de locato p. 1. numer. 1. (qui & ipse ex num. 2. contendit, nec id in d. cap. 1. probari, nonnullis adactis rationibus, quas in presentiarum discutere nec vacat, nec necesse est) Ioan. à Sande d. lib. 4. definit. 1. friscar. tit. 6. definit. 2. except. 1. idque apud nos probatum est in l. 9. vers. La nona es, vbi & notat Greg. Lop. gloss. 15. & 16. tit. 9. parti. 1. & in l. 5. vers. Onof. dezimas, vbi dem Gregor. gloss. 2. titul. 31. parti. 2. & ad praxim commendat Paz in praxi tom. 3. cap. 6. §. 3. num. 11.

Vltra præfata argumenta, quæ (vt diximus) speciales continent casus, alia quoque à similitudine ducta præsententia adferunt hi, qui generaliter volunt, priuatum conductorem,

ductorem, idem quod nouus offerentem, ei esse præferendum, quæ præcedentibus multò debiliora sunt Quale, illud imprimis est à Ruginello allatum d. cap. 22. numer. 9. quod primus conductor præferatur secundo, in rei locatæ possessionem inducto, ex sententia Iasonis in l. quærit, 15. limitat. 1. 3. sub numer. 23. C. de res vendicat. quod late ego discuto, & absolute sumptum falsum esse ostendo dissertat. 19. præterquam quod etsi verum esset, non rectè ad nostrum casum applicaretur, qui longe diuersus est, ex vulg. reg. l. Papinianus 10. alias 21. ff. de minor. cum similibus. Huiusmodi est & illud, ab eodem consideratum numero 11. & 12. quod colonus teneatur fructus rei locatæ potius domino, quam alteri eodem pretio vendere, vt ex Calcaneo consil. 8. numero 35. & alius probat; nam & id parum apte ad nostrum casum adducitur, ob longam interdominum, & priuatum conductorem differentiam, qua de re etiam inferius ego dissero dissertat. 17. Denique & id leuiusculum est, quo idem Ruginellus nititur num. 13. quod conductor in re conducta plerumque solet meliorationes facere, atque ita hoc casu multò magis admittendum sit, eum esse nouo præferendum, arg. Text. in l. penult. ff. locati, & in l. domos 8. ff. de legat. 1. cum traditis à Parisio consil. 79. num. 13. lib. 1. & aliis à se relatis; quia nec hoc absolute verum est, inaleque ex illis legibus deducitur, quæ tantum agunt de reputandis meliorationum, aut necessitate adificationis sumptibus à colono in solutione pensionis, & ab herede, fideicommissi postmortem grauto, in ipsius fideicommissi restitutione, nec licet verum esset, concluderet præcisè nisi in casu meliorationis factæ, id quod certis tantum casibus verificari potest, iuxta superius tradita à numero 24. & que ad interpretationem Text. in cap. ad aures 7. de reb. ecclef. dissertat. 15. dicemus latius.

DISSERTATIO XIV.

De locationis instrumento, post primam unitam alteri conductori facta, an ex vi eius quasi executiui primus expelli possit? An item aliæ exceptiones, quam que iure Regio nominatim designatæ sunt, in via executiua regulariter admittantur, vel non? ac nominatim de excepti. lesionis vltra dimidiam, & excepti. adulterij; & qualiter, quibusque casibus aduersus tertium executioni locatus sit?

SUMMARIÀ.

1 Conductor secundus successus, siue qui primò post lapsum conductionis eius tempus successit, si publica scriptura munus sit, an eius virtute summariam, & executiuiam vltra habeat ad primum expellendum? & n. 3. B. D. Vela dissertat. Iuris Tom. I.

- 2 Summariæ & executiua via, per ordinariam consistere, aut impediri non debet, & qualiter hoc procedat? n. 6.
- 3 Instrumentum publicum locationis secundo successus conductori factum, vim suam exercere nequit aduersus primum, cum quo illud confectum non est, nec contractus celebratus.
- 4 Executiua via ex publico instrumento competens non est alio iure censenda, quam personalis actio, quæ ex contractu vel quasi, in eo contento proficitur, sed istam regulis metiri debet, vt ad tertium passiuè non transeat.
- 5 Conductor secundus successus si cessionem aliquam habet à domino, aut transactionem iuris tunc aduersus primum, necessarium ipsi non esse publicum locationis instrumentum, vt summariæ sibi via competere ad illum expellendum, & quare?
- 6 Exceptio relocationis verbalis, à priore conductore obiecta in iudicio summario euacuationis sibi à secundo conductore mota, non ob id reicienda est, quod alioquin requireret indaginem videtur, & quare? cum n. seq.
- 7 Actio sui natura causam ordinariam supponit, & qualiter longum requirere examen dicatur?
- 8 Exceptio longum examen petere, siue alioquin indaginem requirere dicitur tam respectu temporis, ad sui probationem necessarij, quam iudicij summario in quo opponitur, & quare?
- 9 Exceptio non dicitur alioquin indaginem requirere, si intra paucos dies examinari valeat, id quod iudicij arbitrio relinquatur vbi certus terminus non fuerit instauratus, & processus assignatus.
- 10 Exceptiones dicuntur in continenti probari posse, intra terminum instantia, & processui à iure assignatum probari valeant.
- 11 Exceptiones in causa executiua opposita, intra decem dies omnino probari debent.
- 12 Exceptiones aduersus executionem opponenda, etsi certa Regis legibus expressa fuerint, ad eorum similitudinem cetera omnes eandem equitatem habentes admitti debent, quæ intra decem dierum terminum ipsis legibus definitum probari valeant; id quod late probatur, & exornatur.
- 13 Exceptio lesionis vltra dimidiam opposita executiue agens ex instrumento venditionis, aut locationis, omnia dissimilè Parladorio videtur ab his, quæ Regis legibus expressa sunt, & adeo male executiua via quadammodo ac pulcata vestis ad nuptias, cuius sententia reuocatur, & contraria praxi remissius refertur.
- 14 Decisio incidens Hispalensis Senatus de excepti. lesionis vltra dimidiam in executiui iudicio opposita.
- 15 Terminus decem dierum, iure Regio probandis exceptionibus in via executiua proficiens, rogari non potest, nisi ad instantiam actoris, cuius fauore indultus est.
- 16 Decisio incidens Granatenfis de excepti. adulterij à marito opposita in iudicio executiui restitutionis dotis.
- 17 Vxor per adulterium dotem, & alia bona amittit, eaque maritus lucratur.
- 18 Quæ reg. procedit, etiamsi maritus vxorem adulteram criminaliter non accuset, sed civiliter tantum de dote agat propter adulterium; aduersus Bar. magis communitè improbatum.

19 Lex 6. tit. 2. lib. 1. l. 1. & 2. tit. 7. lib. 4. fons, l. 81 & 82. Tauri, & similes ordinamenti, & compilat. dum criminalis accusationis à marito aduersus uxorem adulteram proponenda mentionem faciunt, rectè intelliguntur.

20 Auentura. sed hodie, cum corpore, unde sumitur, C. ad leg. Iul. de adult. cui apud nos consonat lex 15. vers. E. si per auentura tit. 17. p. 7. dum adultera bona modo inibi expresso diuidi iubet, ultra eam casum extendenda non est.

21 Crimina morte extinguuntur regulariter, & de intellectu num. 23.

22 Marius superstitem non posse uxoris præsuntia hereditibus dotem repetentibus adulterij exceptionem opponere inrepede affirmavit Anton. Gomezus, cuius sententia conuincitur.

23 Crimina ita demum morte extinguuntur, si de illis criminaliter agatur, vel civiliter per viam actionis regulariter, secus alias.

24 Gloss. penult. in l. fin. C. ad l. Iul. de adulter. rectè intelligitur cum communi aduersus Anton. Gomez.

25 Marius si ab uxoris præsuntia hereditibus pro dote, quam possidet, conueniatur, de adulterio excipere rectè potest, & quidem perpetuo ex vera interpretatione d. l. fin. iuncta gl. fin. & communi, C. ad l. Iul. de adult.

26 Alexan. lapsus in re per eum obiter tractata notatur.

27 Baldus, & alij, generaliter docentes, heredes uxoris, ante sententiam super adulterio latam decedentes, dotem non amittere, rectè intelliguntur.

28 Marito post diuortium inter eum, & uxorem celebratum, val. litem super eo motam, nedum exceptio de adulterio aduersus uxoris heredes dotem repetentes permittitur, sed & actio ad eam consequendam competit.

29 Adulterij exceptio etiam mariti defuncti hereditibus perpetuo aduersus uxorem, vel eius heredes dotem repetentes competit, si iam inter coniuges ipsos diuortium fuisse celebratum, vel his de eo mota, aut quomodocumque vir de uxore dum viueret conquestus esset, vel eius mores improbasset, aut aliquo modo impeditus, vel ignorans eam accusare desisset.

30 Limitatio procedens casui in Granatensi pratorio deciso adaptatur.

31 Executio actio ex contractu instrumentario, aut simili alia obligatione more personali competens, aduersus obligati personam dumtaxat dirigenda est, secus si proueniat ex obligatione personali non mera, sed admixtum habente in reale, quod titulum, & possessionem tertij possessoris à debitore causam habentis inscribat, ac nullum reddat.

32 Executio dirigi potest aduersus tertium possessorem ad quem res obligata peruenit ex titulo à debitore etiam mediato habito, & a lege ipsa etiam femota conuentione improbat, ac nullo & quare?

33 Executio pro canone debito ex fundo emphyteutico, absque domini directi consensu alienato, dirigi potest ex nonnullorum pragmaticarum sententia aduersus tertium possessorem, ad quem eo modo res peruenit, quorum sententia defenditur.

34 Actus à iure improbat, ac nullus redditus ex defectu qualitatis, priuatum fauorem concernentis, sustinetur, ac vires capit, si is cuius interest non repugnerit.

35 Alienationem rei emphyteutica irrequisito domino factam irritam esse, & canonem ab eius possessore per dominum directum peti, in contraria sent. & obiter intellecta l. commissa 14. ff. de publican. ibid.

36 Executio pro censu emphyteutico ex aliquorum sententia generaliter, & indistinctè dirigi potest aduersus possessorem rei tali censui obligatam, adeoque & si alienatio in eam facta valida omnino sit, & ex domini consensu processerit, ac de veritate n. 38.

37 Alienatio rei emphyteutica irrequisito domino facta, ob tacitum eius consensum, ex eo indistinctum quod canonem potius petere, quam commissi agere vult, in omnino ad ipsius praeiudicium vires non capit & quare, cum num. seq.

38 Actus ab initio in factus ac nullus, ex post facto vires non capit quasi ex tunc, sed quasi ex nunc.

39 An res emphyteutica pro canone sit ipso iure obligata? remissus. ibid.

40 In reale, quod in quocumque censu contrahitur, tantum, predesti, ut ordinaria actio in tertium rei censui supposita possessorem dirigatur, non etiam executio, & quare?

41 Hispalensis Senatus deciso refertur.

42 Executio fieri directio potest aduersus tertium possessorem rei litigiosi vitio affecta.

43 Qualiter id ad praxim applicari possit in agente ex personali actione, quando litigiosi vitium indubium est ex alienatione facta pendente lite super dominio rei.

44 Venditor tenetur ad tradendam rem venditam, cuius tradenda facultatem habeat, aduersus nonnullos, qui ad interesse tantum eum indistinctè, teneri volunt ibid.

45 Litigiosi vitium semel contractum etiam ob licentiam ab alio de dominio motam, inibi ex alia causa, ac personali actione ad eandem rem agenti proficere inueniens non est.

46 Litigiosi vitium an ex alienatione facta lite pendente super actione personali ad rem qua alienata est, inducat ad effectum ut possit in tertium actio, & executio dirigi.

47 An etiam ex bonorum alienatione, in fraudem parata executionis facta, cum actione personali ad quantitatem agitur.

48 Deciso incidenti Hispalensi, & 2. num. seqq.

49 Testamentorum executio maxime ad pias causas ad Episcopum pertinet.

50 Donatio inter virum, & uxorem, traditione iuncta facta morte confirmatur, non alias.

51 Executio aduersus possidentem ex titulo similito recta via intenditur.

52 Et aduersus possidentem rem, creditor specialiter obligatam cum clausula de nouo alienando.

53 Legis creditor 7. §. fin. ff. de distract. pign. negatua testio defenditur cum communi aduersus Ana. Fabr. sibi parum constanter ibid.

54 Deciso incidenti Hispalensi, Senatus.

55 Pactum de non alienando cum speciali rei hypotheca etiam in censuali contractu dirigi potest, & operatur effectum sicut eius virtute executio dirigi potest aduersus tertium cuiusmodi hypotheca possessorem.

56 Non censetur prohibitum ad eum effectum in extraneis, quibus Marini, & Calixti, me in motu proprio Pij V. & quare?

57 Pactum de ingrediendo possessionem propria auctoritate, per se solum non sufficit ad executionem aduersus tertium, nisi ad sit clausula constituti, vel precarij, aut retentionis usufructus quomodo hoc pactum non distat à pacto de non alienando cum speciali rei hypotheca.

58 Executio virtute pacti de non alienando cum speciali rei hypotheca potest fieri etiam aduersus clericum, & quare? aduersus Gasparem Rodericum.

59 Non sit illa virtute hypothecaria ordinaria, & sic realis actio in re putat Rodericus, sed ratione oneris rei affecti, & inserta possessionis, ac tituli quoad eam partem fundi, qua illi oneri correspondet.

60 Differentia ratio traditur inter actionem realem ad rem vendicandam competentem, vel etiam hypothecariam simplicem à persécutione ratiōne oneris rei affecti.

61 Possessor rei cui onus affirmatum est non conuenitur, nomine proprio, sed illius, qui primus onus imposuit, qua ratione rei ipsa dicitur conueniri ut pote primum debitorem, qui onus illud ei imposuit repræsensans.

62 Hereditas iacens defunctum representat.

63 Onus, vel tributum cum annexum est rei à clericis possessa, potest laicus, cui debetur, id à re ipsa exigere coram suo iudice seculari.

64 Bona intelliguntur de iure aie alieno, & eatenus persona privilegio fruuntur.

65 Deciso incidenti Hispalensi.

66 Executio aduersus depositarium, commodatarium colonum, & inquilinum pro debito exequibili eorum, à quibus rem tenet, an competat? remissus.

APPENDIX DVARVM PRÆCEDENTIVM.

IN specie dissertationis 12. à qua sequentes detinuitur, vobatur conuindex quidam argumentò in fauorem secundij conductoris per scripturam publicam, ut præferendus esset primo, sua conductiois prorogationem restitui probate contententis, prima quidem facie speciosa, & quod stringere non parum videbatur, sed diligenter tamen inspectum, nihil profectò ad rem faciebat, quod quia materiam habet vtilem, & ad plura alia, que in praxi frequenter occurrunt, conductentem paulò altius attingendum, & in hunc locum referendum duxi. Dicebat ergo ille, * secundo successiuo conductori publica scriptura munito, eius virtute summariam, & executionem viam competere ex iure apud nos recepto, nempe ex l. 4. & 5. titulo 8. libro 3. ordinamenti veteris, que sunt l. 1. & 2. iuncta l. 19. titulo 21. libro 4. noua compilationis, cum traditis à Parladorio libro secundo rerum quotidianarum, cap. fin. part. 1. §. 11. ampliat. 1. Azced. in dist. l. 1. à numero 51. vers. in contrarium, * via autem, siue actio summariam, per ordinariam, que primo conductori, scriptura destituta, dumtaxat competit, ac longiores exigit moras, retardari, aut impediri non debet, ex regula Textus in l. 3. §. videm, illic, si obscurus vel qua habeat aliter questionem, differenda in D. D. Vela dissertat. Iuris Tom. 1.

directum iudicium, ff. ad exhibendum, in l. non erit §. 8. dato iurando, illic: Non aliud quæritur, quam an iuratum sit remissa quæstio an debeatur, l. nam postea 9. in principio, illic: Obteratur actio, & l. in duobus 28. §. vltim. in fin. illic: Quia non quæritur, an dare cum oportet, sed an actor iurauerit, ff. de iurando, l. ille à quo 13. §. si de testamento, & 9. quid ergo, illic: Interdum audiendum fideicommissarium, si cognitio prolixior tractatum habeat, ff. ad S. C. Trebellian. l. fin. §. ita tamen, Cod. de compensacionibus, l. 1. iuncta gloss. 1. vers. Dic ergo, & l. fin. iuncta glossa verbo contradictor, in fin. Cod. de edicto D. Hadrian. vol. l. fin. vers. vltim. Cod. de ordine cogniti. cum his, que vltima Doctores vbi que, & in l. 4. §. condemnatum, ff. de re iudic. tradidit Antonius de Canalis in tractatu de executione instrumenti, quæst. 5. sub numero 14. & 15. Card. Paris. consil. 12. numero 26. libro secundo, Hippolytus Matilius singulari 265. Fabius de Anna singulari 446. & 605. Matthæus Afflictus de hypothecariis 52. numero secundo, Bernardus Diaz, & ad eum Salzedus reg. 254. & 255. Ioannes Gratian. regula 326. Thomas Grammaticus de decisione 65. numero 83. & 84. Iosephus Ludouicus de arbitrio 24. numero 108. 2. Mercurius de arbitrio libro 1. quæst. 53. numero 1. 2. & 31. & casu 20. in fin. & de adipiscenda possessione, remed. 2. à numero 102. ac de recuperanda, remed. 15. à numero 471. Gregorius Lopez in l. 2. glossa 13. per Textum ibi, inio 14. part. 6. D. Ludouicus Molina de Hispaniarum primogeniis libro 3. cap. 4. numero 43. & cap. 13. numero 15. & libro 4. cap. 9. numero 40. Melchior Pelaez à Mirces de maioribus 3. part. quæst. 15. ex numero 39. iuxta nouiorem editionem: Ioannes Baptista Alsin praxi libro 1. §. 31. cap. 2. ampliat. 11. Maurus Burgius de iudicio part. 1. inspect. 40. numero 136. vers. Item tali causa, & eius additio numero 161. post princip. & numero 262. Nicolaus Intigliolus singulari 7. libro 1. & decisione 17. numero 17. & 18. Parladorius del. libro 4. rerum quotidianarum, cap. 5. numero 25. & cap. fin. quinta part. 8. 11. numero 40. Didacus Perez ad l. 5. titulo 8. lib. 3. ordinamenti glossa secunda circa finem, vers. Vt omni actum exceptio, Paz in praxi 1. part. tomo 1. tempore 7. numero 4. & 5. Petrus Barbosa in l. d. nortio 8. §. fin. 1. part. numero 54. ff. de iure matrimon. Ioannes Petrus Sordus consil. 99. numero 8. & 44. libro 1. & consil. 252. numero 9. libro secundo, Bartholomæus Bertazzolus consultationum decisionum lib. 1. consultat 53. numero 8. §. 10. consult. 58. à numero 3. ad 13. & consil. 17. numero 34. Iosephus Cunja in r. ius magna curia Regni Sicilia c. 19. numero 70. & c. 38. numero 58. & cap. 42. numer. 43. Stephanus Gratianus dissertationum forensium tom. 1. cap. 170. numero 11. & tom. 4. c. 740. numer. 40. & 41. ac tom. 5. cap. 899. num. 3. & 6. & post plures alios Camillus Portellus, latissime rem tractans, in summa decisione tomo 1. titulo 48. à numero 107. ad 127. D. Christophorus de Paz de tenura capite 57. numero 32. Marius Giurba decis. 21. numero 12. & 2. & decis. 60. numero 18. Salzedus de Regia prelestione tertia part. cap. 3. numero 40. & à numero 51. & part. 4. cap. 7. à numero 50. nouissime Ioannes Declerus dissertat. iur. lib. 4. dissertat. 2. num. 17. per tot.

Quod quidem argumentum ex his, que in præfata dissertatione ad secundam vltimam argumenti confirmationem late obseruauimus, per quam fallax esse constat, cum supponat, publicum

publicum locationis instrumentum, secundo successivo conductori factum, vim suam exercere posse aduersus primum, cum quo illud contractum non est, nec contractus celebratus, contra notissima iuris principia, quorum ibi meminimus; nec enim vis executiua ex publico instrumento competens, alio iure censenda est, quam personalis actio, quae ex contractu, vel quasi in eo contento proficiscitur, quin potius, cum super illa fundetur, & ratione executionis ius mere personale ex natura actus competens non amittat, nec aliud induat argumentum, l. Sancimus 27. vers. Quod enim non mutatur, C. de testam. iunctis traditis à Parladorio d. 5. p. 1. n. 15. ubi cum Ang. & aliis docet, prater actionem ex contractu descendente, conditionem ex l. & officium iudicis simul ad eam competere, ipsam iuris regulis metiri debet, vt ad tertium passum non transeat, siue contra eum non procedat, atque eò magis, quòd ius exequendi mere priuilegiarium, & exorbitans est, dumtaxat concessum ipsi instrumento, vel sententiae, aut simili actui inter partes celebrato, qui proinde aliis, quam ipsis, vel qui iuris censura idem reputentur, praediuicare nequit, ex reg. Tex. in l. sapè 63. ff. de re iudic. rubr. & tor. tit. C. res inter alios acta, cum late adductis à Tiraq. in simili tract. cum tamen ordinaria actio ex contractu competens, possit etiam realis esse, puta hypothecaria, aut ius mere reale continere ratione oneris rei impositi, quod quemlibet eius possessorem sequitur, vt alibi dicemus; ex quibus ferè sic in terminis notantur, fatuos appellantes causidicos, qui executionem instrumentorum contra tertios in iudicio proponunt, Angel. Imola, & Alexander in princip. vers. Nota quod obligatio, Iason. num. 3. vers. Et sic secundum Angelum, & Ripa num. 1. vers. Et ex hoc inferunt in d. l. 1. §. si heres preceptio fundo, ff. ad S. C. Trebel. & post plures alios Gaspar Caballinus milloquiorum iuris part. 2. milloqu. 633. Maranta de ordine iudiciorum 6. part. actus 3. & vltim. de execution. sententia num. 31. Rodericus Suarez ad leg. post rem indicatam, ff. de re indicata, in declaration. legis Regni, limitat. 1. (quae est post 8. ampliacionem) ex numero primo Auendañ. de exequuti. mandata. 1. part. cap. 16. num. 6. vers. Defensio tamen, & ad lib. 4. §. titul. de las excepciones, lib. 3. ordinamenti, num. 26. in princip. Petrus Dueñas regu. 175. limitat. 6. & regu. 277. limit. 2. 3. & 5. Ioannes Baptist. Afinius in praxi iudicior. §. 31. cap. 2. 16. ampliat. princip. limitatione 2. 3. & 5. & post 3. ampliat. princip. limitatione 25. Gundissaluu Paz in praxi 4. part. 1. tom. cap. 1. num. 49. in fine, cum sequenti, Parlador. lib. 2. verum quotidian. cap. fin. 4. part. 8. §. numero primo & 7. Ioannes Gutierr. ad l. nemo potest ff. de legat. l. 1. §. 1. num. 32. Felicianus de censibus lib. 3. cap. 4. num. 6. Rodriguez de radicib. lib. 2. quest. 9. numero 4. in fin. & num. 61. vers. 1. limita. Auendañ. de censibus cap. 96. num. 7. vers. Vel agere, Stephanus Gratianus discipulationum forensium tom. 1. cap. 110. ex num. 1. Franciscus Milanensis decision. Sicilia & 8. num. 1. lib. 2. Carol. de Grassis de except. in prelu. num. 140. & 147. Iacobus Cancercus, Martinus Antoninus Macerathensis & nouissimè Antoninus de Amato vtriusq. resolutionem primum lib. 1. cap. 17. num. 25. vers. Pto his facit, alter lib. 4. d. resolut. 60. casu 46. ac postea, libro primo resolut. 45. num. 9. Ceuallus

praxi. questio. lib. 2. quest. 820. num. 22. & in tractat. de cognit. per viam violentie 2. part. quest. 16. num. 1. Ioannes de Hevia Volanus in curia Philippica 2. part. de iudicio executio §. 11. num. 2. Amator Rodericus de executio. cap. 4. num. 41. vers. Verum tamen, & num. 46. Dom. Anton. Pichard. manduct. ad praxim part. 2. preceptio, §. 2. num. 4. circa fin. vers. Cum vero executio petitur, & num. 6. Salgadus de Regia protecl. vi oppressorum tom. 2. part. 4. cap. 8. a num. 42. Floridus Maulonius de causis executiuis, ampliat. 6. num. 1.

Accedit his, quod si secundus conductor successiuus cessionem aliquam haberet à dohino, aut translationem iuris eius, sine qua, vt relato loco diximus, nullo profus modo aduersus primum experiri posset, vtique ei necessarium non esset publicum locationis instrumentum, vt summaria sibi via competeret ad illum expellendum, quia & sine eo virtute cessionis hoc sibi ius competeret ex persona domini, quod summarium, & executiuum est, resoluunt Socinus, Menochius, Causalcianus, & alij à nobis d. dissertat. 12. sub num. 22. relati.

Est & in alio fallax præfatum argumentum dum obid reicit, & incongruam iudicet exceptionem relocationis verbalis, à priore conductore obiectam, in iudicio summario, & executio aduersus se à secundo conductore intentato, quòd cum ad obstruendum in contractu illo relocationis, rebus probando, via ordinaria agendum sit, consequenter talis relocationis exceptio à primo conductore in summario hoc iudicio sibi à secundo moto opposita, velut altiore requisitus indaginem, longioreque moras petens, reicienda veniat, nam & hoc suppositum falsissimum est, cum nihil in proposito actio cum exceptione commune habeat, adeoque de vna ad aliam non recta fiat illatio, iuxta reg. Text. in l. Papinianus 20. in fine principij ff. de minor. cum similibus, actio nanque, cum sui natura causam ordinariam supponat, gl. verbo in hac actione in l. 3. §. fundum ff. ad exhib. quam vltra ordinaria ibi, ad hoc notat, & commendat Franciscus Auilel. cap. 2. Praxiorum, verbo casus, in fin. quem refert, & sequitur Ludouicus Auendañus de censibus cap. 98. numero 12. vers. Primò ex parte actio, longum requirere examen dicitur non respectu temporis, intra quod probari potest, quod plerumque breue sufficeret, sed ordinarij iudicij, in quo proponitur, quod longas à iure dilaciones habet, quibus si reus potuit velit, non est ei inuito regulariter hoc beneficium auferendum, ex regula Textus in cap. indultum 17. de regul. iuris in 6. cum tradit. à glossa & Dyno, & aliis ibi, Tiraquell. de retratu consanguini. §. 8. gloss. 2. numero 14. Didaco Perez ad l. 1. titulo 4. libro 3. ordin. gloss. 4. Petro August. Morla in empirio, titulo 2. quest. 25. ex numero 6. optimè Gabriele Pereira, qui latissimè persequitur decis. Lusitana 61. per totam, maximè à numero 7. D. Franciscus Salgado de Regia proteclione vi oppressorum 2. part. cap. 1. ex numero 124. at vero exceptio vice versa longum dicitur examen petere, siue altiore indaginem, vt aiunt, requirere tan respectu temporis, ad sui probationem necessitatij, quam iudicij summarij, in quo talis opponitur exceptio, ex eo nempè quòd cum id iudicium vel sui natura breuem desideret terminum

minum à iudice præfiniendum, vel alioqui breues habeat à iure præfixas metas, exceptio tamen opposita longiores exigit, vt iudici constare possit, propter factum forsitan perplexum, & offuscatum, vel in remotis locis probandum; quapropter secus erit, si eiusmodi exceptio intra paucos dies examinari valeat, vt ipsi, quos in argumento adduximus, & communij sententia adnotarunt, qui id iudicis arbitrio frequentius relinquunt, vbi certus terminus non fuerit instantiae, & processui assignatus, vt contingit in remedio missionis in possessionem, & similibus remedijs summarijs, iuxta ibidem tradita, quibus addo D. Ioann. del Castillo plures alios congerentem quotid. controuers. tom. 3. cap. 24. numero 167. & 168. Quòd si certus fuerit instantiae, & processui à iure assignatus terminus, incontinenti dicuntur probari exceptiones si intra illum probentur, vt tradunt, & explicant Ioannes Baptist. Afinius in praxi §. 18. cap. 4. Dom. Ludou. Molin. de Hispal. primogen. lib. 3. cap. 4. numero vltimo vers. Dicitur autem, & cap. 13. num. 16. Azueud. ad l. 1. titul. 5. lib. 4. noua compilat. * apud nos in executiua causa expeditum est, intra decem dies eiusmodi exceptionem probari omnino debere tam ex l. 20. vers. Peto el juzgador titul. 14. part. 5. ex qua Gregor. Lopez ibi gloss. 6. rectè notat, ac deducit, exceptionem citò liquidabilem illam dici, quae intra decem dies liquidari potest; quam ex d. l. 5. titulo 8. lib. 3. ordin. cuius ad hoc idem Gregor. meminit, ac l. 64. Tau. & d. l. 2. §. & 19. compilat. quibus traditum est, exceptiones in via executiua opponendas esse intra tres dies, & probandas intra decem, à die oppositionis legitime factae computandos, vt in specie aduertit Parlador. d. cap. fin. 1. p. §. 1. num. 11. ad fin. vers. dicitur autem, & aperit 5. p. §. 11. num. 49. vers. Verum apud nos; id quod late, & elegantè persequitur, & explicat Ludouic. Auendañ. de censib. d. cap. 98. num. 12. per totum.

Quòd adeo verum est, vt etiam alias in d. l. 4. ordin. & d. l. 1. compilat. certò exceptiones, ac defensiones nominatim exprimantur, aduersus executionem admittendae, nempè solutionis, pacti de non petendo, falsitatis, vlturæ, vis, vel merus, cateraque reiciantur, adhuc tamen ad eorum similitudinem, omnes aliae, tandem aequitate habentes, admitti debeant, quippe quae promptam habeant, & in contenti paratam probationem, intra præfatos decem dies faciendam, tantumque illa, quae longiores petunt moras, censentur excludi, vt satis ex illis legibus deducitur, illic: Y tal que de derecho se deua recibir, & apertius ex d. l. 5. ordinamenti, & 2. compilat. illic: Saluo si basta diez dias mostrare la tal paga o legitima excepcion, d. l. 64. Tauri vers. Orro, illic: alegare paga, o otra excepcion que sea de recibir (quae est d. lex 3.) & ex d. l. 19. tit. 2. lib. 4. compilat. illic: Si dentro de 3. dias se ophiere, y alegare excepcion legitima, conforme a la l. 1. y 2. de este titulo, optima l. 27. in fine, titulo 6. lib. 3. eiusdem compilationis, illic: Y aunque los Corregidores en algunos casos procedan sumariamente, no dexen por esso de recibir las excepciones legitimas, y pronanzas necessarias, quam legem à paucis animaduertam, rectè in proposito expendit Bouadilla, obiecti reu pertractans, in politica lib. 3. cap. 14. num. 30 & ex professo magis id notantur Didaco Ca-

stellus num. 88. vers. Quod est verum, & Palatinus Rubens, in fin. in d. l. 64. Tauri, Rodericus Suarez (qui tamen male dictam legem à ordinamenti per legem sequentem corrigi existimat) ad l. post rem indicatam, ff. de re indicata, in declaration. legis Regni, post 12. limitationem, versicul. Venio ad 2. part. num. 1. & 2. Ioannes Horoficius ad l. tale passum 40. num. 43. in fin. ff. de pactis, Franciscus Auilelius in capitibus Praxiorum, cap. 10. verbo executio, num. 63. circa fin. vers. Quia contrarium, Gregorius Lopez, ad l. 10. gloss. 4. ad medium, vers. Et dato quod in statuto, titulo 11. part. 5. & late comprobant, ac vsu forensi receptissimum resoluunt Didaco Perez ad l. 4. titulo 8. libro tertio ordinamenti, verbo ninguna, ni alguna excepcion, & verbo que derecho, Azueudus ad l. 1. titulo 2. libro 4. compilation. à num. 59. & num. 158. Gundissaluu Paz in praxi tom. 1. 4. part. cap. 1. num. 35. Ioannes Gutierr. practic. questionum libro primo question. 111. per totam, & libro 7. sine de gabelis quest. 167. num. 2. 3. & 4. Villadiego in politica cap. 2. num. 115. Amator Rodericus de executione sentent. cap. 6. ex numero 1. Petrus Augustinus Morla in empir. tur. titulo 5. quest. 3. n. 2. Auendañ. dicit. cap. 98. num. 10. vers. Contrariam tamen, & num. 12. vers. Sed his non obstantibus, Dom. Pichardus manductionum ad praxim part. 1. §. 1. 7. num. 2. ad finem, quicquid reclamant, Petrus Auendañ. de exequu. mandata. 1. part. cap. 16. ex numero quarto & in declaratione ad d. l. 4. & §. titulo de las excepciones num. 27. vers. Et iste terminus, Ioannes Parladorius, qui ipsum nominatim refert, ac sequitur d. 5. part. §. 11. de num. 3. & Hieronymus Ceuallus practic. question. tom. 3. quest. 703. à num. 15. ac dubitet Melchior Pelacz de maioratibus 1. part. question. 22. num. 23. circa fin. vers. Quòd mihi difficillimum videtur, iuxta nouiorem editionem, nam & ipse Parladorius sibi parum constans dicit. §. 11. ex num. 6. vltra exceptiones in dicit. l. 4. ordinamenti, & prim. compilationis, nominatim comprehensas, nonnullas alias velut eis similes admittit.

Inter dissimiles autem recensent idem Parladorius dicit. §. 1. num. 24. & Ceuallus dicit. nu. 55. exceptionem lationis vltra dimidiàm, oppositam executivè agentis ex instrumento venditionis, aut locationis, siue simplicis, siue quod frequentius est) longae, vel perpetuae, ad pretium, vel pensionem, seu canonem; quam exceptionem, & super ea lram sententiam, adeo male executiuae viae quadrate putat Parladorius, ac pullata vestis ad nuptias, vt in promerbiu ablit; quasi vero in alio dissimilitudo notari possit, quam quòd in termino decem dierum nequeat illa exceptio probari, quòd, in facto magis quam in iure consistit, adeoque iudicis relinquatur arbitrio ex regula l. 1. §. quorum, vers. Nam vt Papinianus, ff. ad S. C. Turpillianum, qui si ex circumstantiis viderit, eam intra illum terminum probari posse ipsam admittet, alij verò repellent, vt multo verius docuerunt Did. Perceus, tamen parum summet, in d. l. 4. ordinam. gl. 1. vers. Verum autem durante tempore, Azueudus in d. l. 1. compilat. ex numero 157. vers. Contrarium, qui optimam huius rei formam, ac praxim praescribit, parum feliciter à Parladorio impugnatam; ac tandem probatam à Ceuallo dicit. quest. 763. numero 59. iuxta quam sapissimè eiusmodi exceptio in Hispalensi Senatu nò iudicè admissa est, & aliquan-

